

Chemări la Hristos - Rufe zu Christus

Nr. 80, Decembrie 2015

80. Ausgabe, Dezember 2015

EDUCAȚIA RELIGIOASĂ*

+SERAFIM, Arhiepiscop și Mitropolit

„Și venind un tânăr la Iisus l-a întrebat:
Învățătorule bun, ce să fac ca să am viața veșnică?”
(Matei 19,16).

Așa cum mărturisim în Crezul pe care-l rostim la fiecare Sf. Liturghie, Domnul Iisus Hristos „S-a întrupat de la Duhul Sfânt și din Fecioara Maria și S-a făcut om”. El S-a născut în orașelul Betleem de lângă Ierusalim, la 8 zile a fost tăiat împrejur și a primit numele de Iisus, care înseamnă „Mântuitor”, iar la 40 de zile a fost dus la Templul din Ierusalim și închinat Domnului. Până la vârsta de 30 de ani, a trăit la Nazaret în casa bătrânului Iosif, o rudenie a Maicii Domnului. Ca și copil, adolescent și tânăr, Mântuitorul a trăit în ascultare de Maica Domnului și de dreptul Iosif, rugându-se împreună cu ei, acasă și la sinagogă și împlinind toate rânduielile Legii lui Moise și ale tradiției iudaice. De mic copil, a învățat de la bătrânul Iosif meseria de dulgher și l-a ajutat pe acesta la lucrul său.

La 30 de ani, vârsta majoratului în vremea aceea, tânărul Iisus a mers la Iordan și a primit botezul de la Sfântul Ioan, după care a petrecut 40 de zile în post și rugăciune, în pustie, pregătindu-Se pentru începerea misiunii Sale publice, aceea de a-i chema pe oameni la pocăință și la cunoașterea adevăratului Dumnezeu Care este dragoste. Timp de trei ani și jumătate, cât a

durat propovăduirea și activitatea Sa pe pământ, Mântuitorul Iisus Hristos n-a încetat să dovedească oamenilor dragostea lui Dumnezeu pentru ei, descoperindu-le voia lui Dumnezeu, „Care voiește ca toți oamenii să se mântuiască și la cunoașterea adevărului să vină.” (1 Tim. 2,4). Sfintele Evanghelii ne redau o parte din învățăturile dumnezeiești date de Mântuitorul oamenilor și din minunile pe care El le-a săvârșit, vindecând pe cei bolnavi, alungând demonii, potolind furtuna de pe mare, înmulțind pâinile în pustie și înviind pe Lazăr, pe fiul văduvei din Nain și pe fiica mai marelui sinagogii. Mântuitorul și-a pecetluit propovăduirea și lucrarea Sa mesianică de mântuire, lăsându-Se să fie răstignit pe Cruce, după ce a fost condamnat pe nedrept că instigă mulțimea și că este împotriva Cezarului. Dar a treia zi a înviat. Iar prin Învierea Sa, Domnul a biruit moartea și a redeschis raiul încuiat prin greșala primilor oameni, Adam și Eva.

Dobândirea raiului sau a vieții veșnice, care este comuniune cu Dumnezeu, cu Maica Domnului și cu toți Sfinții și dreptii, este scopul vieții noastre. Cine nu se gândește la viața care urmează după moarte și nu se străduiește s-o câștige prin ascultare de Dumnezeu, prin smerenie și fapte bune, acela trăiește în zadar. Gândul la viața veșnică ar

trebui să-l avem în fiecare zi. Acest gând nu ne împiedică să ne împlinim datoriile de zi cu zi, ci dimpotrivă ne ajută să le facem pe toate după voia lui Dumnezeu, să reușim și în viața aceasta și să câștigăm și viața cea veșnică. Mântuitorul spune: „ce-i va folosi

De pe iconostasul Bisericii Sf. Ap. Andrei, Viena,
pictor Mag. Ioan BULIGA

omului dacă va câștiga lumea întreagă, iar sufletul său îl va pierde?” (Matei 16, 26).

Am început această Pastorală cu întrebarea adresată Domnului de un tânăr preocupat de mântuirea sa: „Învățătorule, ce să fac ca să am viața veșnică”? Mântuitorul îi răspunde că trebuie să păzească poruncile și îi amintește cu deosebire poruncile care au legătură cu oamenii. Știm că, din cele zece porunci date de Dumnezeu lui Moise pe muntele Sinai, patru se referă la cinstirea lui Dumnezeu, iar șase la semenii noștri. Mântuitorul îi spune deci: „*Să nu ucizi, să nu faci desfrânare, să nu furi, să nu minți, să cinstești pe tatăl și pe mama ta și să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși*” (Matei 19, 18-19). Când tânărul i-a răspuns că toate acestea le-a păzit din copilăria sa, Mântuitorul S-a bucurat și l-a privit cu dragoste (cf. Marcu 10, 21). S-a bucurat Domnul ca un Părinte care se bucură de copiii săi ascultători!

Astăzi, când lumea este așa cum o știm cu toții, ne putem întreba dacă mai sunt copii ascultători și tineri care împlinesc poruncile lui Dumnezeu, ca tânărul din Evanghelie. Cu siguranță că mai sunt, deși aceștia sunt puțini la număr. Îi întâlnim în toate parohiile noastre, angajați în viața Bisericii, adeseori mai mult decât cei în vârstă. Și este normal să fie așa, căci tinerii de astăzi sunt dornici de cunoaștere, mai ales de cunoașterea sensului vieții și, dacă reușesc să găsească un duhovnic bun care să-i călăuzească îndeaproape, ajung repede cu elanul lor tineresc să îndrăgească Sfânta Liturghie, tradiția și sărbătorile bisericești, rugăciunea și postul, pe care le respectă cu cea mai mare strictețe. În toate acestea ei descoperă viața cea adevărată care-l împlinește pe om.

Dar ce să zicem despre ceilalți tineri care nu-și pun întrebări existențiale, care nu țin legătura cu Biserica, nu participă la Sf. Liturghie, nu se spovedesc și nu se împărtășesc cu Sfintele Taine? Să-i judecăm pentru că, în loc să vină la biserică se duc în alte părți unde-i poate pândi moartea? În nici un caz! Pentru că noi, ca și creștini, n-avem dreptul să judecăm pe nimeni, decât pe noi înșine pentru ca să ne îndreptăm. Atâta timp cât trăim în lumea aceasta, Dumnezeu Însuși nu judecă pe nimeni! Dimpotrivă, „*Dumnezeu nu vrea moartea păcătosului, ci să se întoarcă și să fie viu*” (Iezechiel 33,11). În loc să-i judecăm pe acești tineri, mai degrabă să ne judecăm pe noi înșine și să ne întrebăm: cum i-am crescut și educat noi, părinții lor trupești și părinții lor duhovnicești? Toți împreună, părinți trupești și părinți duhovnicești, suntem responsabili de viața copiilor noștri. Știm prea bine: copiii sunt icoana părinților. Cum sunt părinții așa sunt și copiii. Cum sunt episcopii și preoții, așa sunt și credincioșii lor! Dacă ne preocupăm prea mult de cele materiale și le neglijăm pe cele spirituale, și copiii vor face la fel. Însă căutând mai întâi pe cele duhovnicești, rugându-ne mult și silindu-ne din toate puterile să ne facem datoria față de copiii noștri, Dumnezeu ne va da copii cuminți și ascultători.

Mircea Eliade, recunoscut pe plan mondial ca cel mai mare istoric al religiilor, studiind fenomenul religios la toate popoarele lumii, a ajuns la concluzia

că omul este o ființă religioasă prin însăși natura sa. Nimic nu-l caracterizează mai mult pe om ca religia sau credința în Dumnezeu. Toți oamenii au nevoie de credință cum au nevoie de mâncare și de băutură pentru ca să trăiască. Fără credința în Dumnezeu, omul se denaturează, iar viața societății devine imposibilă. Dar, deși credința este sădită în ființa noastră, ea trebuie totuși cultivată prin educație încă de când suntem mici, pentru ca s-o conștientizăm tot mai mult și s-o trăim în viața de zi cu zi.

Dacă nu ne cunoaștem credința și nu ne angajăm conștient în trăirea ei, credința moare în noi. De aceea educația religioasă este absolut necesară pentru ca omul să se dezvolte armonios și să se bucure de viața pe care o are de la Dumnezeu. Fără o educație religioasă corespunzătoare, omul apucă pe căi greșite care-l duc la pierzanie și-l fac cu totul nefericit. Educația este necesară cu atât mai mult cu cât în societatea de astăzi, nimic nu încurajează credința în Dumnezeu și trăirea după preceptele evanghelice. Dimpotrivă! Toate valorile morale sunt nesocotite, chiar călcate în picioare.

Știind deci cât de importantă este educația religioasă pentru copiii și tinerii noștri, am insistat mereu, de la începutul existenței Mitropoliei noastre (din 1994), ca preoții să se ocupe în mod special de catehizația copiilor și a tinerilor. În toți acești ani am constatat că acolo unde preotul este activ și este ajutat de părinți, catehizația se face cu mult succes și se dovedește a fi o mare binecuvântare pentru întreaga familie. Din păcate, sunt și parohii unde părinții copiilor nu-l ajută pe preot să-și îplinească chemarea sa cea mai importantă, aceea de învățător, pentru că nu-și aduc copiii la catehizație. De aceea, vă pun la inimă și vă rog pe toți, preoți și părinți, să vă îngrijiți permanent de educația religioasă a copiilor, știind că toți vom da seama înaintea lui Dumnezeu de felul în care i-am crescut. Tocmai de aceea, Sfântul Sinod al Bisericii noastre a declarat anul 2016 ca *an omagial al educației religioase și al tineretului*, cu dorința de a intensifica în parohii educația religioasă a copiilor și tinerilor, necesară astăzi mai mult ca oricând, pentru că și provocările lumii în care trăim sunt mai mari ca oricând.

Ne bucurăm și binecuvântăm pe toți copiii și tinerii care-l iubesc pe Dumnezeu și iubesc Biserica în care ne întâlnim cu Dumnezeu! Ne bucurăm și binecuvântăm pe toți părinții care-și pun sufletul pentru creșterea în credință a copiilor lor! Ne rugăm bunului Dumnezeu să ne ocrotească pe toți în aceste vremuri de încercare pentru toată lumea și să ne înmulțească dragostea față de semenii noștri care se află în mari nevoi.

*Din Pastorală de Crăciun 2015

MISIUNEA PAROHIEI ȘI MĂNĂSTIRII AZI*

Astăzi se simte tot mai mult nevoia unei lucrări pastoral-misionare unitare și intense pentru păstrarea identității creștine, atât prin promovarea cinstirii sfinților ca modele duhovnicești, cât și prin

strădania de a spori în credință și fapte bune spre asemănarea cu Dumnezeu cel milostiv (Luca 6, 36). În acest sens, misiunea comunităților parohiale și monahale azi se bazează pe lumina Evangheliei lui Hristos prezentă în sufletele celor ce cred în El și îl iubesc pe El. Prin toate activitățile ei, Biserica propovăduiește Cuvântul mântuitor și sfințitor al lui Dumnezeu, care poate înmuia inima împietrită de păcat, pentru a deveni o inimă curată și milostivă.

Mântuitorul Iisus Hristos a afirmat vocația comunitară a Bisericii, zicând: „*Unde sunt doi sau trei adunați în numele Meu, acolo sunt și Eu în mijlocul lor*” (Matei 18, 20). Însă, dincolo de număr, contează mai ales credința și viața duhovnicească a celor ce se adună în numele lui Hristos, deoarece prin ei se arată prezența și lucrarea Lui în comunitatea creștină.

Din perspectiva lucrării mântuitoare care se împlinește în Biserică, parohia este comunitatea sau obștea credincioșilor păstoriți de un preot trimis de episcop ca să fie slujitor la o biserică anume. În fiecare parohie, prezența însăși a Sfântului Altar, la care slujește preotul, arată că acolo este prezent tainic Hristos și lucrarea Sa harică, împărtășind credincioșilor darurile Duhului Sfânt care se revarsă prin Sfânta Euharistie și prin lucrarea sfințitoare a Bisericii, adunând, astfel, oamenii în iubirea Preasfintei Treimi. Dacă misiunea parohiei va avea în centrul ei o viață liturgică și duhovnicească profundă, în comuniune cu Hristos și cu Sfinții Lui, și o acțiune pastorală și socială ancorată în realitățile timpului în care trăim, Biserica va aduce multă pace, bucurie și speranță în sufletele oamenilor, chiar și în vreme de secularizare. Biserica este în lume, dar nu din lume (cf. Ioan 18,36). O Biserică aservită duhului lumii acestui veac își pierde vocația profetică de a împărtăși oamenilor lumina și iubirea lui Hristos, Mântuitorul lumii.

În acest sens, astăzi, misiunea clerului implică, în primul rând, un efort continuu de a transmite lumina Evangheliei lui Hristos prin cuvinte, gesturi și acțiuni concrete, care să contribuie la întărirea comuniunii și întrajutorării în comunitatea eclezială locală, națională și universală, precum și la ameliorarea vieții sociale. Predica trebuie să fie documentată biblic și patristic, caldă și mobilizatoare, iar activitățile social-filantropice trebuie să fie folositoare cu prioritate celor aflați în nevoi. Aceasta înseamnă și implicarea în acțiune a tuturor membrilor mireni sau laici ai comunității parohiale, având vocația de a fi buni creștini misionari, deschiși și disponibili pentru lucrarea binelui comun. Parohia și Biserica în general au nevoie astăzi de laici bine pregătiți și angajați în diferite domenii de activitate: social, administrativ, cultural și altele.

Parohia de la oraș trebuie să fie sensibilă și la probleme noi, ca însingurarea celor bolnavi și bătrâni, delicvența juvenilă, tentația drogurilor în rândul tinerilor ș.a. În societatea de consum din zilele noastre, marcată tot mai mult de o mentalitate care orientează copiii și tinerii spre senzaționalul artificial și profitul material imediat, este esențială cultivarea unei educații

creștine bazată pe luminile Evangheliei iubirii lui Hristos. O atenție sporită trebuie acordată generației tinere, deoarece aceasta este expusă unor multiple influențe derutante, încât tinerii de azi nu mai pot discerne ușor calea care duce spre mântuire.

* * *

Astăzi, parohia și mănăstirea sunt chemate să conlucreze pentru binele Bisericii, pentru apărarea credinței ortodoxe și promovarea vieții creștine în iubire de Dumnezeu și de semenii. De asemenea, mănăstirile românești au și un important rol cultural și educațional în mijlocul credincioșilor. Mănăstirile mari au fost în țara noastră primele comunități creștine care au înființat biblioteci, precum și școli de teologie sau de cultură creștină, unde se copiau manuscrise, se tipăreau cărți, monahii fiind mari apărători ai dreptei credințe și promotori ai culturii creștine. În aceste mănăstiri se păstrează multe valori patrimoniale: icoane, manuscrise, obiecte de cult din metale prețioase, cărți vechi, documente istorice, prezentate cu bucurie pelerinilor de către monahi și monahii. După modelul acestor biblioteci monahale s-au înființat apoi și biblioteci parohiale, mai ales în parohiile urbane.

În tradiția apostolică și patristică a Bisericii întâlnim multe chipuri luminoase de păstori duhovnicești care și-au dăruit întreaga viață misiunii Bisericii. Unul dintre aceștia este Sfântul Ierarh Ioan Gură de Aur (347 – † 407), Arhiepiscopul Constantinopolului, cel mai mare predicator al Bisericii Ortodoxe. Sfântul Ioan Gură de Aur a slujit ca diacon, preot și episcop. El a apărut și promovat sfințenia și demnitatea familiei, virtuțile vieții monahale și lucrarea filantropică a Bisericii în societate. A fost nu doar un mare tâlcuitor al Sfintei Scripturi, ci și un mare păstor de suflete, dascăl al rugăciunii, al pocăinței și al înnoirii vieții duhovnicești. De aceea, el a fost un mare luminător și pentru mulți păstori de suflete (ierarhi, preoți și monahi) ai poporului român, înzestrați cu multă înțelepciune și bogați în fapte bune, care au mărturisit credința în vremuri grele, au construit biserici și mănăstiri, au crescut duhovnicește generații de credincioși în iubirea lui Hristos și în iubirea de Biserică și Neam. Toți aceștia ne cheamă astăzi să urmăm lumina iubirii lor jertfelnice pentru Hristos și pentru Biserica Sa, sprijinind și noi activitatea misionară a Bisericii, îngrijindu-ne de creșterea noastră duhovnicească personală și a comunității bisericești, cultivată prin ascultarea Sfintei Evanghelii, prin pocăință, prin primirea Sfințelor Taine, prin milostenie și ajutorarea celor aflați în nevoi și în necazuri.

Citind cu luare aminte cuvântările Sfântului Ierarh Ioan Gură de Aur despre virtutea milosteniei, vedem că el a căutat și a folosit multe argumente pentru a-i convinge pe ascultători să practice mântuitoarea virtute a milosteniei: „Când facem milostenie, spune Sfântul Ierarh, să nu ne uităm numai la săracul care primește milostenia noastră, ci să ne gândim și la cine este Cel Ce primește darul pe care-l dăm noi săracului și a făgăduit răsplată pentru ceea ce

dăm”¹, adică să ne gândim la Hristos. Evanghelia din duminica aceasta, care prezintă Pilda samarineanului milostiv, nu este doar o istorioară frumoasă, ci ea este pentru noi toți un program, un îndemn la fapte 1. Sf. Ioan Gură de Aur, *Omilii la Facere*, omilia XXXIV, III, în col. PSB, vol. 22, EIBMBOR, București, 1989, p. 9. *bune*, iar dacă lucrăm cu iubire și bucurie pentru mântuirea altora, lucrăm și pentru propria noastră mântuire, deoarece harul iubirii milostive a lui Hristos unește duhovnicește pe omul care ajută cu omul care este ajutat.

De aceea, și în anul acesta, vă îndemnăm să organizați la parohii, mănăstiri, protopopiate și la centrele eparhiale colecte de bani, alimente, haine și medicamente pentru a fi distribuite tuturor celor aflați în suferință și în sărăcie, bătrâni, copii orfani, familii defavorizate cu mulți copii, persoane singure și fără ajutor, astfel încât „*prisosița voastră să împlinească lipsa aceloră*” (II Corinteni 8, 14). Folosiți acest prilej pentru a cunoaște mai bine pe ceilalți membri ai parohiei din care faceți parte, mai ales pe cei aflați în dificultăți materiale, și fiecare să-i ajute după posibilități, devenind astfel pentru cei aflați în nevoi mâinile iubirii milostive a Mântuitorului Iisus Hristos, spre bucuria lor și a celor care-i ajută.

Ne rugăm Preamilostivului Dumnezeu, Părintele luminilor, de la Care vine „*toată darea cea bună și tot darul desăvârșit*” (Iacob 1, 17), să vă răsplătească dărnicia arătată prin colecta din toamna anului trecut (2014) și să vă binecuvinteze pe toți cu iubirea, mila și bunătatea Sa dumnezeiască, spre a arăta și de această dată, în vremea Postului Crăciunului, multă rugăciune și grijă pentru cei bolnavi, precum și milostenie față de toți cei neajutorați, având încredințarea, după cum ne învață Sfântul Apostol Pavel, că: „*Slujirea acestui dar nu numai că împlinește lipsurile sfinților, ci prisosește prin multe mulțumiri în fața lui Dumnezeu*” (II Corinteni 9, 12).

Vă îmbrățișăm cu părintească dragoste și ne rugăm ca „*Harul Domnului nostru Iisus Hristos și dragostea lui Dumnezeu Tatăl și împărtășirea Sfântului Duh să fie cu voi, cu toți !*” (II Corinteni 13, 13). Amin !

*Din Pastorală Sfântului Sinod al B O R, la prima Duminică a Postului Nașterii Domnului din anul 2015

SFINȚII PRINTRE NOI

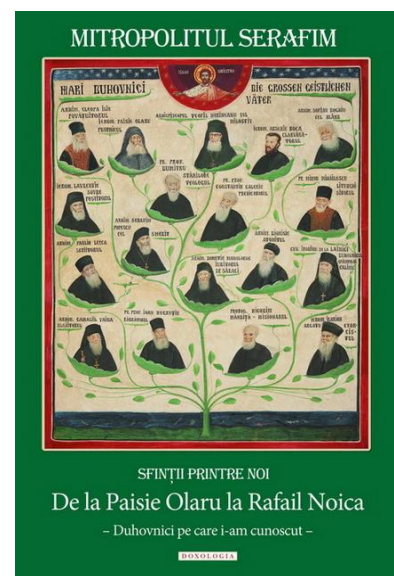
Ierod. Ioan POPOIU

A apărut la editura Doxologia din Iași cartea Înaltpreasfințitului Părinte Mitropolit Serafim, intitulată *Sfinții printre noi: De la Paisie Olaru la Rafail Noica – duhovnici pe care i-am cunoscut*. Lucrarea de 280 de pagini cuprinde studii de ascetică și mistică ortodoxă, cu referiri la istoria monahismului românesc, precum și articole referitoare la marii părinți duhovnicești ai României secolului al XX-lea, pe care Înaltpreasfinția Sa i-a cunoscut de-a lungul formării sale duhovnicești și al slujirii ca ierarh al Bisericii.

Sfinții printre noi este o carte cu multă sevă duhovnicească, în care sunt aduse împreună atât taina rugăciunii celei mai adânci, care coboară din minte în inimă, cât și trăirea alături de părinții care au purtat pe umerii lor bucuriile, durerile, neputințele și

dragostea unui popor de-a lungul unui secol zbuciumat. Publicarea ei se înscrie în activitățile cărturărești întreprinse în Patriarhia Română în anul 2015, An comemorativ al Sfântului Ioan Gură de Aur și al marilor păstori de suflete din eparhii.

Prima parte a volumului, intitulată: „*Despre spiritualitatea ortodoxă*”, este dedicată creștinismului românesc și definirii sale, în contextul general al Ortodoxiei. Aici sunt incluse patru studii, dintre care primul se adresează publicului românesc, la prima publicare integrat într-o antologie dedicată monahismului de la noi din țară și publicată de Patriarhia Română și Academia din București, iar celelalte trei se adresează publicului occidental, în mare parte necunoscător sau puțin cunoscător al valorilor creștinătății răsăritene. Așa cum remarcă autorul în cuvântul înainte, discuțiile începute pe marginea acestor studii, prezentate în cadrul unor conferințe, au arătat o mare deschidere și un interes special pentru credința noastră, care „fascinează pe mulți occidentali, mai cu seamă prin spiritualitatea ei exprimată în Liturghie și în icoană” (p. 9). Cititorul va fi repede absorbit de incursiunea în teologia ortodoxă, care deseori lărgeste nebanuit de mult orizontul spiritual prin nuanțare. Finele diferențe dintre spiritualitate și duhovnicie (p. 15-16), între cunoașterea pe care o dă erudiția și cea a inimii (p. 17-20) au menirea de a-l introduce pe creștin către taine mai adânci. Aflăm atât despre tehnicile asociate rugăciunii lui Iisus, cât și despre trecerea treptată de la rugăciunea minții către cea a inimii. Însă această adâncire în unirea mistică cu Dumnezeu nu înseamnă ruperea de viața liturgică a comunității, care are un rol foarte important, dând consistența dragostei frățești și a tradiției seculare a marilor părinți și duhovnici. Astfel suntem purtați din spiritualitatea filocalică, prin gândirea pustnicilor Evului Mediu și prin toată istoria bisericească și a monahilor care au trăit și slujit pe pământul românesc. Cel de-al doilea studiu, intitulat „Ortodoxia între Tradiție și modernitate” (pp. 79-102) este o expunere în stil occidental a tot ceea ce înseamnă valori de căpătâi pentru creștinul ortodox: apropierea de Dumnezeu, Liturghia, rugăciunea, postul, citirea Sfintei Scripturi, tradiția Bisericii, ca

apoi să fie expuse clar și fără ocolișuri provocările modernității și secularismului, care se resimt mai ales în rândurile tinerei generații. Celelalte două studii sunt dedicate paternității duhovnicești (pp. 103-115) și spiritualității răsăritene (pp. 116-126), fiind susținute la două congrese internaționale de teologie, în Italia și

IPS Mitropolit Serafim împreună cu
Pr. Petroniu Tănase

Germania. Însă exemplele concrete din viața părinților și chiar a credincioșilor „edifică mai mult decât învățătura abstractă”, observă autorul. Tocmai de aceea, în partea a doua, intitulată „Părinți duhovnicești ai secolului XX”, au fost adunate mai

multe mărturii ale ierarhului despre părinți pe care i-a cunoscut, vizitându-i, cerându-le sfaturile și spovedindu-se lor și despre care scrie cu dor, că „abia după trecerea lor la Domnul, chipul și învățătura lor s-au fixat în inima mea”, astfel că se simte legat de ei în trăirea duhovnicească de fiecare zi: în răbdare, suportarea necazurilor, trăirea în dragoste cu aproapele. În această parte, pe care o putem numi „practică”, este accentuată viziunea personală, de o subiectivitate bună, la care suntem chemați să ajungem cu toții. Fiecare referință este la origine prefața unei cărți scrisă de sau dedicată unui părinte, ori un interviu având ca subiect descoperirea portretului duhovnicesc al unui părinte iubit de românii ortodocși. Astfel, pornind de la blajinul Paisie de la Sihla, cel care rostea la spovedanie cuvintele „Domnul Dumnezeu Iisus Hristos să-ți rănduiască un colțișor de rai în Împărăția Sa” (p. 136), vlădica ne poartă în cerdacul chiliei părintelui Cleopa la Sihăstria, ne dezvăluie un fragment autobiografic alături de starețul Dometie de la Râmeți și ne adâncește în învățăturile vii și ziditoare ale marelui Arsenie, sfântul Ardealului, nădăjduind în apropiata lui canonizare. Suntem ținuți aproape de alți părinți dragi ai Transilvaniei, iar apoi ne apropiem de părinți din Muntenia, Oltenia, Dobrogea, Muntele Athos. În tot cuprinsul celei de-a doua părți, invariabil Înaltpreasfinția Sa ne invită să ne adresăm în rugăciuni acestor părinți, care sunt vii și se roagă pentru noi. Adormind întru Domnul, ei nu ne-au părăsit, ci mijlocesc pentru iubiții lor fii duhovnicești așa cum au făcut-o odinioară dând sfaturi și dezlegări de păcate, din scaunul de spovedanie.

Sfinții sunt realmente printre noi, iar duhul sfințeniei se perpetuează, așa cum s-a întâmplat de-a lungul generațiilor, până azi și mai departe. Tocmai de aceea volumul se încheie cu un omagiu adus marelui profesor de teologie sibian Mircea Păcurariu și cu un dialog foarte viu, direct și am spune, profetic, cu părintele Rafail Noica, rugător pentru noi toți din schimnicia sa ascunsă în codrii Apusenilor. Ilustrațiile

înfrățind pe Mitropolitul Serafim alături de unii dintre părinții sus-menționați ne fac și mai prezentă imaginea lor, început de icoană.

ARTA DIALOGULUI MISIONAR

Pr. Dr. Ioan MOGA

Misiunea (de la lat. **missio**, trimiteri) este de la începuturile creștinismului o componentă fundamentală a Bisericii. Mărturisind că Biserica este apostolică, avem în vedere nu numai originile ei și legătura neștirbită cu tradiția de credință a Sfinților Apostoli, ci și faptul că Biserica trăiește prin apostolie, adică prin trimitere la propovăduire (de la gr. **apostolos** = trimis): „Iar ei, plecând, au propovăduit pretutindeni și Domnul lucra cu ei...” (Mc. 16,20).

Propovăduirea presupune mereu **întâlnire în dialog**, și nu monolog. Vedem acest lucru mai ales în Faptele Apostolilor, de pildă la convertirea etiopianului de către Sfântul Apostol Filip (FA 8, 27-39). Dialogul misionar practicat de Apostoli nu presupune doar conversație („a sta de vorbă”), ci în primul rând o anumită atitudine de întâmpinare a celuilalt, adecvată identității sale culturale și contextului său social. Pavel vorbește în fața „academicienilor” atenieni sceptici din Areopag altfel decât în fața iudeilor din Ierusalim. Ceea ce impresionează este faptul însă că el se află în dialog, chiar și atunci când interlocutorii îi sunt ostili.

Exemplele ar putea continua. În Faptele Apostolilor întrezărim că dialogul misionar este o artă. O artă a Duhului Sfânt, de vreme ce Pogorârea Duhului Sfânt face din niște ucenici temători și stângaci propovăduitori curajoși și vorbitori în limbi. Glosolalia manifestată pentru prima dată la Rusalii nu înseamnă doar minunea de a vorbi într-o limbă străină, fără a o fi învățat înainte, ci mai ales faptul că cei de multe neamuri prezenți acolo se regăseau fiecare și la nivel de conținut în predica lui Petru. Identitatea lor le era confirmată, și totodată chemată la înnuire, la împlinire prin (re)cunoașterea lui Iisus Hristos. De aici putem citi o primă caracteristică a dialogului misionar, dăruit ca artă duhovnicească, la Rusalii: scoaterea la iveală a frumuseții și bunătății (încă) existente în fiecare cultură și societate. Primii apologeti creștini (nu toți, ce e drept) au căutat acele semine de adevăr din cultura antică, ce le permiteau să deschidă un dialog real cu oamenii cărora le propovăduiau mântuirea. Arta misionară a unui Sfânt Iustin Martirul și Filozoful sau a unui Clement Alexandrinul a constatat tocmai în discernământul cu care aceștia au cules tot ce era pătetic de adevăr (**logoi spermatikoi**) în cultura și societatea contemporană lor, pentru a arăta că Hristos nu era cu totul străin acestor culturi.

Revenim în actualitate. Atitudinea întâlnită cel mai des în cercurile religioase în legătură cu societatea noastră secularizată sau pluralistă (nu detaliem aici diferitele teorii sau diagnostice sociologice privind societatea contemporană) este una defensivă, dacă nu chiar acuzatoare. Din punctul de vedere al apostoliei creștine, orice epocă este însă proniatoare, cu atât mai

mult cele în care se fac puternic simțite bolile acestui veac. Prin urmare, orice tip de lamentare în fața bolilor timpului nostru contravine tocmai poruncii lui Hristos de a merge și a căuta pe cei bolnavi. Sau, pentru a-l cita pe Sfântul Ioan Gură de Aur: „Cel aflat în nevoie aparține lui Dumnezeu, indiferent dacă este vorba de un păgân sau evreu. Chiar și dacă el nu crede, el este vrednic de ajutor.”

Prin urmare, și **epoca (post)modernă are „kairos”-ul ei**, adică „șansa” ei de apostolie. Societatea pluralistă nu este doar un fundal scenografic, impersonal, ostil, în fața căruia se derulează viețile noastre. Nu! Întâlnesc secularul în oameni, **în mine însumi. Eu însumi sunt parte a acestei tensiuni dintre înstrăinarea seculară și dorul de Dumnezeu.** În mod paradoxal, mulți credincioși practicanți se simt bine în această societate de consum și de divertisment: vin la Biserică, dar merg și la mall. Dacă personalizăm existențial această provocare a secularizării, ea devine din prilej de lamentare o adevărată șansă. Adevărul creștin devine mărturisitor și creator de cultură sau de sfinți atât în societatea romană, pluralistă și decadentă din punct de vedere moral, cât și în Bizanț, dar și în prigoana comunistă, sau în societatea actuală.

Cum putem realiza acest lucru? A distinge în caracteristicile și evenimentele epocii semnele Duhului Sfânt de simptomele lumii acesteia este adevărata provocare. Prin urmare, racordarea mereu nouă la evenimentul tainic al Pogorării Duhului Sfânt, atât în Liturghie, cât și în trezvia duhovnicească, profetică, este esențială în păstrarea optimismului misionar apostolic. Despre un „parteneriat profetic” cu societatea postmodernă vorbea teologul ortodox Olivier Clément, deja în anul 1988: prin acesta el înțelegea o poziție critică față de o lume care Îl elimina din ce în ce mai mult pe Dumnezeu din ecuațiile ei, dar în același timp capacitatea creștinilor de a deveni o sursă de inspirație profetică, înnoitoare pentru aceeași lume. Teologul francez vorbea în acest sens de continuarea perpetuă a unui dialog cu lumea, printr-o prezență discretă, smerită, dar totodată strălucitoare prin valorile spirituale pe care le întrupează.

Negreșit, misiunea ca artă a dialogului nu se referă doar la faptul de a fi deschis față de întrebările timpului, ci și la a mijloci mereu ca oamenii să accepte dialogul sacramental pe care Dumnezeu vrea să îl poarte cu ei. Fără intensificarea acestui dialog cu Dumnezeu și cu oamenii prin Sfintele Taine, dialogul misionar de tip apologetic rămâne unul fără substanță duhovnicească.

*Articol în Ziarul Lumina, 7.12.2015

CONFERINȚA EPISCOPILOR ORTODOCȘI din AUSTRIA

Cea de-a 10 Conferință a Episcopilor Ortodocși din cele șapte comunități din Austria s-a întrunit, în sesiunea de toamnă sâmbătă 7 noiembrie la Viena. Gazdă a fost Parohia ortodoxă antiohiană cu

hramul Sf. Ap. Petru și Pavel. S-au analizat următoarele teme: situația refugiaților din Siria, formarea profesorilor de religie ortodoxă din Austria, învățământul ortodox în școlile austriece ca și îmbunătățirea activității pastorale cu tinerii, asistența religioasă în spitale și închisori.

Au participat toți cei șapte episcopi ortodocși: ÎPS. Mitropolit Arsenie, Patriarhia Ecumenică (Președinte), PS. Episcop Isaak, Patriarhia Antiohiană, PS. Episcop Tichon, Patriarhia Rusă, PS. Episcop Andrei, Patriarhia Sârbă, ÎPS. Mitropolit Serafim, Patriarhia Română, PS Episcop Antonie, Patriarhia Bulgară și PS Episcop Lazăr, Patriarhia Georgiei. La lucrări au luat parte și preoții parohi ai celor șapte comunități din Viena și alți invitați. În Austria trăiesc aproximativ 500.000 de creștini ortodocși.

HERBSTSITZUNG DER ORTHODOXEN BISCHOFSKONFERENZ IN ÖSTERREICH

Am 6. und 7. November 2015 trat in Wien die Orthodoxe Bischofskonferenz in Österreich (OBKÖ) zu ihrer 10. Sitzung zusammen. Am Abend des 6. November 2015 lud die Orthodoxe Bischofskonferenz zu einem Presseempfang in die griechisch-orthodoxe Kathedrale zur Heiligen Dreifaltigkeit ein. Im Beisein von Metropolit Isaak, dem neugewählten Administrator der russischen Gemeinden in Österreich, Bischof Tychon, Metropolit Antonij und Bischof Lazarus zelebrierte Metropolit Arsenios von Austria als Vorsitzender der Orthodoxen Bischofskonferenz zunächst ein Te Deum und bat um den Beistand des Heiligen Geistes für die kommende Sitzung.

Im Anschluss daran begrüßte der Pressesprecher der Bischofskonferenz, Herr Mag. Mirko Kolundžić, die zahlreichen Journalisten auf das herzlichste. Auch Metropolit Arsenios hieß alle Anwesenden herzlich willkommen und berichtete über einige Aktivitäten und Aufgaben der Bischofskonferenz. Besonders hob er die wichtige Rolle der Orthodoxen Bischofskonferenz als Ansprechpartner für die Öffentlichkeit hervor, sowie ihre Rolle als sichtbarer Ausdruck der Einheit der orthodoxen Kirche. Er zeigte sich sehr erfreut, dass die orthodoxe Kirche, die schon seit vielen Jahrhunderten in Österreich präsent ist, mehr und mehr als fest verwurzelte Bestandteil der Österreichischen Gesellschaft wahrgenommen wird. Ein weiterer Ausdruck dieser festen Verwurzelung in der Gesellschaft sei der jetzt beginnende Bau der neuen

orthodoxen Kirche durch die rumänische Gemeinde im 2. Bezirk, welche im Folgenden näher vorgestellt wurde.

Erzpriester Emanuel Nutu, der verantwortliche Priester, sprach über die große Freude, die es für einen Christen immer bedeutet, wenn eine neue Kirche, ein neues Haus der Begegnung mit Gott gebaut wird. Der zuständige Architekt der Kirche ging auf die baulichen Details ein und berichtete unter anderem über die geistlichen Hintergründe der gewählten Bauformen und über die Klosterkirchen der Moldau (Rumänien), welche als Vorlage für die hiesige Kirche gedient hatten.

Metropolit Arsenios dankte allen Anwesenden für Ihr Interesse und Ihre Unterstützung der Orthodoxen Kirche und betonte, dass ein so großes Projekt wie der Bau einer neuen Kirche nur durch die gemeinsamen Bemühungen und Gebete vieler Menschen möglich sei. Er dankte insbesondere dem Pressesprecher für seine Bemühungen bei der Etablierung des Orthodoxen Informationsdienstes und lud alle Anwesenden zu einem Empfang in die Räume der Metropolis ein, wo es die Möglichkeit zu zahlreichen Gesprächen mit den Bischöfen gab.

Am Samstag, 7. November, fand in der antiochenisch-orthodoxen Gemeinde im 15. Wiener Gemeindebezirk die 10. Sitzung der Orthodoxen Bischofskonferenz in Österreich unter dem Vorsitz des Metropoliten Arsenios von Austria statt. Zusätzlich zu den bereits am Vorabend anwesenden Bischöfen nahmen auch Bischof Andrej und Metropolit Seraphim an der Sitzung teil, so dass alle orthodoxen Bischöfe, die jurisdiktionelle Zuständigkeit für Österreich haben, anwesend waren.

Metropolit Arsenios dankte der gastgebenden antiochenischen Kirche sehr und begrüßte seine Brüder in Christus herzlich. Danach gab er einen Bericht über seine Aktivitäten als Vorsitzender der OBKÖ seit der Frühjahrssitzung 2015. Unter anderem erwähnte Metropolit Arsenios den Weihnachts- und Ostergottesdienst für die orthodoxen Schülerinnen und Schüler, seine offiziellen Stellungnahmen zu der erschütternden Flüchtlingskrise in Europa, den Osterempfang für den orthodoxen Klerus in Österreich und für Vertreter der orthodoxen Kirchengemeinden Wiens durch Bundesminister Sebastian Kurz im Außenministerium, die Gespräche im Rahmen des „Interreligiöse Dialogs“ auf Einladung von Bundeskanzler Werner Faymann, das Vierte Panorthodoxe Jugendtreffen, das am 3. Oktober im Bildungszentrum Mater Salvatoris in Wien stattgefunden hat, die erfolgreiche Schaffung eines Postens für einen zweiten Fachinspektor für den Orthodoxen Religionsunterricht und schließlich den Beginn des Masterstudiums orthodoxe Religionspädagogik an der Universität Wien im Wintersemester 2015.

Nach dem Bericht des Vorsitzenden wurden zahlreiche aktuelle Themen und Aufgabenstellungen der Orthodoxen Kirche in großem brüderlichem Einvernehmen besprochen. An der Tagesordnung

standen zum Beispiel der Orthodoxe Religionsunterricht, das Masterstudium orthodoxe Religionspädagogik an der Universität Wien, die Seelsorge, die Presse- und Ökumenearbeit. Es wurde einstimmig die Etablierung einer Ökumenekommission bei der OBKÖ beschlossen, die Bischof Andrej im Auftrag der OBKÖ leiten wird. In den Gesprächen nahm die Flüchtlingssituation der Syrer in Österreich einen großen Stellenwert ein.

Alle Bischöfe zeigten sich von der herrschenden Situation tief betroffen und waren einig, den verfolgten orthodoxen Christinnen und Christen im Nahen Osten nach Kräften und Möglichkeiten helfen zu wollen. Die Sitzung fand in einem sehr brüderlichen Klima statt. Alle Bischöfe zeigten sich über die gemeinsame Arbeit sehr zufrieden, dankten aufrichtig für die bisher erfolgreich erreichten Ziele und betonten die Wichtigkeit, mit einer klaren und einhelligen Stimme im Namen der Orthodoxen Kirche in Österreich zu sprechen.

<http://www.metropolisvonaustria.at/index.php/de/nachrichten-de/876-herbstsitzung-der-orthodoxen-bischofskonferenz-in-%C3%B6sterreich>

ÎPS MITROPOLIT SERAFIM, DISTINS CU CEL MAI ÎNALT ORDIN BAVAREZ

Protopop Alexandru NAN

ÎPS Părinte Arhiepiscop și Mitropolit Dr. Serafim Joantă a primit pe, 14 octombrie 2015, în sala „Antiquarium” a Muzeului Rezidențial din München, Ordinul de merit bavarez (Bayerischen Verdienstorden), oferit de către Primul ministru al landului Bavaria, domnul Horst Seehofer (CSU). Ceremonia oficială de conferire a celui mai înalt ordin conferit de către landul bavarez este organizată în fiecare an în luna octombrie. Anul acesta 38 de personalități din diverse domenii de activitate ale landului Bavaria au fost distinse cu această distincție de mare onoare.

În scrisoarea în care sunt înșirate argumentele pentru care i-a fost conferit acest ordin, sunt menționate doar câteva din realizările Înaltpreasfinției Sale, din cei peste 21 de ani de când este Întâistătătorul Mitropoliei pentru Europa Centrală și de Nord: cumpărarea bisericii evanghelice din Nürnberg și transformarea ei în Catedrală mitropolitană și Sediul

episcopal, înființarea Școlii de pictură, activitatea social-filantropică desfășurată, creșterea numărului parohiilor de la 9 la 70, dar și angajamentul în plan ecumenic și la nivel interortodox. Trebuie remarcat faptul că doar două dintre cele 38 de personalități distinse ieri cu acest ordin, au altă naționalitate decât cea germană: ÎPS Părinte Mitropolit Serafim și președintele Academiei grecești din München.

Ordinul de merit bavarez a fost instituit prin lege în anul 1957 și este conferit personalităților care s-au evidențiat prin „merite deosebite aduse Statului și poporului bavarez”. Momentan dețin 1.654 de persoane acest ordin, numărul lor fiind limitat prin lege la maximum 2000 în viață. Între cele 38 de personalități decorate s-a numărat și Arhiepiscopul Georg Gänswein, secretarul privat al papei Benedict al XVI-lea.

La acest moment festiv, ÎPS Părinte Mitropolit Serafim a fost însoțit de către PS Dr. Sofian Brașoveanu, Episcop vicar al Arhiepiscopiei Ortodoxe Române pentru Germania, Austria și Luxemburg și pr. Alexandru Nan, protopop al Bavariei.

Landul Bavaria este cel mai mare land din Germania, având o suprafață de 70.550 kmp și o populație de 12.700.000 locuitori. Mitropolia a primit în acest land statutul de Corporație de Drept public ("Körperschaft des öffentlichen Rechts") în anul 2006, recunoaștere urmată și în alte landuri germane. Potrivit statisticilor de la 31.12.2014 în Bavaria locuiau 96.057 cetățeni români. Aceste date nu includ pe românii care nu mai posedă un act de identitate românesc. Românii din Bavaria sunt deserviți de 15 parohii și 3 filii.

Foto: www.bayern.de; arhiva Mitropoliei

SFÂNTUL APOSTOL ANDREI – OCROTITORUL ROMÂNILOR ȘI AL BISERICII NOASTRE

Pe 30 noiembrie românii ortodocși din Viena au prăznuit hramul Bisericii noastre. După citirea Acatistelor Sf. Ap. Andrei și a Sf. Ierarh Andrei Șaguna, Mitropolitul Transilvaniei a fost săvârșită Sf. Liturghie. Au participat numeroși enoriași și mulți au primit Sfânta Împărtășanie. La finalul Sf. Liturghii s-a săvârșit Te Deum și rugăciune de mulțumire pentru Ziua Națională a României.

Suntem bucuroși că noi românii avem Biserica de origine apostolică, căci Sf. Andrei, cel întâi chemat la slujirea apostolică a predicat cuvântul Evangheliei și la strămoșii noștri din Sciția Mica, Dobrogea de azi. Se cuvine să ne facem vrednici de această apartenență și să păstrăm cu sfințenie poruncile Domnului Hristos date Sfinților Apostoli și apoi aceștia le-au vestit neamurilor.

La slujbă a luat parte și Dl. Aurelian MIHAI, deputat diasporă din parlamentul României. În sala parohială s-a desfășurat un dialog cu cei prezenți. Iată câteva gânduri transmise de domnia sa: „M-am bucurat împreună cu mulți români în parohia Sfântul Andrei, de această sfântă sărbătoare, de cuvintele pline de dăruire ale părintelui Pr. Dr. Nicolae Dura, de frumoasa comunitate păstorită aici, reiterând faptul că biserica a rămas singurul loc unde românii intră din plăcere și nu din obligație. Astăzi, sărbătoarea de hram bisericesc mi-a prilejuit posibilitatea, cu îngăduința părintelui paroh, de a mă adresa românilor prezenți cu alte cuvinte decât politice, reușind să comunicăm la aceeași dimensiune ca de la om la om, ca români care avem experiența vieții în diaspora.

Am observat figuri încercate de timp, obraji brăzdați de lacrimi de atâta dor, am avut aproape suflute mistuite de dorul de casă și români doritori de mai bine pentru țara lor... Ne prefacem că este bine, suntem pregătiți pentru ziua de mâine. Dumnezeu! "Acasă", România, a devenit o dorință îndepărtată în loc să ne fie cămin.

Sfântul Andrei ne privea în corabia lui Hristos din Viena, ne privea și ne asculta liturgic în această zi românească, în această zi ploioasă ca dorul de acasă.

Chiar dacă pare straniu, parte a familiei aflându-se în țară, în biserica noastră românească din Viena, la mare hram, vorbind deschis, cu apasare sau nu, cu multă voință, astăzi m-am simțit împreună cu acei minunați români, ca acasă“ ...

SFINTE APOSTOLE ANDREI ocrotitor și păzitor al nostru, roagă-te lui DUMNEZEU pentru noi toți!

NOUL AMBASADOR AL ROMÂNIEI LA VIENA

Duminică 25 octombrie la Sfânta Liturghie din Biserica Sf. Ap. Andrei a participat și Excelența Sa, Domnul Bogdan MAZURU, noul Ambasador al României la Viena, împreună cu distinsa soție. Excelența Sa s-a bucurat de numărul mare al celor prezenți și de minunata atmosferă de trăire și simțire românească și creștinească de la slujbă.

În finalul Sfintei Liturghii Pr. Vicar Nicolae Dura l-a salutat în numele Înaltpreasfințitului Părinte Mitropolit SERAFIM și în numele credincioșilor ortodocși din Austria și a urat noului ambasador o activitate binecuvântată și cu mult folos pentru neamul și statul român. Excelența Sa a vizitat și sala parohială.

150 DE ANI DE AJUTOR SOCIAL ȘI JURIDIC ÎN AUSTRIA

La Ministerul Justiției din Viena s-a marcat printr-un act festiv împlinirea unui secol și jumătate de existență a Asociației de Ajutor Social și Juridic din Austria. Ministru Federal al Justiției Dr. Wolfgang BRANDSTETTER a accentuat în cuvântul său ca și cei privați de libertate trebuie să fie însoțiți cu căldură

omenească și asistență socială, juridică, religioasă și culturală se asigură și celor din închisoare. Există programe de a dialoga cu cei închiși, ei nu sunt lăsați singuri. Există persoane onorifice care comunică în 15 limbi și culturi cu cei care sunt în închisori.

Din partea Bisericii din Viena au fost prezenți: Episcop-vicar Karl Scharl (catolic), Pr. Vicar Nicolae Dura și Pr. Vladimir Tyschuk (rus).

RECTORUL VOICU A TRECUT LA CELE VEȘNICE

În dimineața zilei de 13 Noiembrie 2015 părintele arhidiacon prof. univ. dr. Constantin Voicu a trecut la cele veșnice la vârsta de 86 de ani. S-a mutat la Hristos-Domnul vieții în ziua de pomenire a Sf. Ioan Gură de Aur. Despre acest mare sfânt vorbea cu mult patos și bucurie. A scris o teză de doctorat despre „Teologia muncii la Sf. Ioan Gură de Aur și actualitatea ei“ (1975).

Părintele Constantin s-a născut la 5 decembrie 1929, în orașul Brașov, într-o familie evlavioasă. Aici, după cursurile primare, și-a făcut studiile liceale la vestita școală șaguniană, unde și-a luat bacalaureatul. A urmat apoi cursurile Institutului Teologic Universitar din Sibiu, pe care l-a absolvit ca licențiat în 1952. A frecventat cursurile de doctorat la București. Între 1977-1978 a făcut studii de specializare post-doctorale la Facultățile de Teologie protestantă din Geneva și Neuchâtel (Elveția).

Începând din 1952 și până la pensionarea sa părintele Voicu a îndeplinit mai multe funcții și responsabilități (bibliotecar, secretar șef, lector, profesor, prorector 1977 și rector 1979-1992) la Institutul Teologic Universitar din Sibiu, devenit apoi Facultatea de Teologie „Andrei Șaguna”, din cadrul Universității „Lucian Blaga” din Sibiu. Perioada anilor 1979 – decembrie 1989 a fost una extrem de dificilă pentru Biserică în general și pentru învățământul teologic în special. În ciuda acestor greutăți, părintele Voicu a făcut dovada unei înalte și abile diplomații bisericești, reușind cu ajutorul lui Dumnezeu să rezolve într-un mod benefic și fericit toate problemele care s-au ivit. Deși autoritățile comuniste au încercat să reducă numărul studenților teologi și să limiteze accesul tinerilor spre Teologie, a reușit să dea jos acest plan, ajutând totodată, pe foarte mulți preoți și călugări să-și completeze studiile teologice universitare la forma fără frecvență. După decembrie 1989 a reușit într-o perioadă foarte scurtă să integreze Institutul Teologic în cadrul Universității „Lucian Blaga”. În 1996 a fost ales decan la noua Facultate de Teologie a Universității „1 Decembrie” din Alba-Iulia, așezământ la a cărui înființare a avut un aport deosebit. Din 2000 devine decanul Facultății de Teologie a Universității din Oradea.

Profesorul Voicu a îndrumat și finalizat pregătirea

a peste 100 de doctoranzi, iar din 1976 și până la finele anului 2014 a făcut parte din peste 200 comisii de examen pentru acordarea titlului de doctor, în Teologie, Filosofie și Istorie. În 2004 a primit Ordinul „Meritul Cultural” în grad de ofițer din partea Președenției României. Ca o recunoaștere a meritelor sale incontestabile pe tărâm didactic și științific, i s-a acordat titlul de “Doctor Honoris Causa” din partea Universităților: din Oradea (2004) și Alba-Iulia (2012). A primit cruci patriarhale din partea Patriarhilor Justinian (1976), Justin (1982), Teoctist (1988 și 2001) și din partea Preafericitului Părinte Daniel. De asemenea, Sanctitatea Sa, Demetrios I, Patriarhul Ecumenic de Constantinopol i-a conferit crucea patriarhală. În anul 2007, Înaltpreasfințitul Laurențiu, Arhiepiscopul Sibiului și Mitropolitul Ardealului i-a conferit distincția “Crucea Șaguniană pentru clerici”.

Rectorul Constantin Voicu a rămas în conștiința și amintirea zecilor de generații formate la Sibiu ca un adevărat părinte, arătându-le acestora în permanență înțelegere, iubire și bunăvoință, de aceea a și fost numit de studenți „tata Voicu”. El a înțeles că în relațiile cu studenții, colegii și cu oamenii în general, iubirea înseamnă „suprema responsabilitate pentru altul” și că atât valorăm ca oameni, câtă bucurie reușim să facem în jurul nostru.

Părintele Voicu a avut, vreme de 40 de ani, o legătură deosebită cu Comunitatea românilor ortodocși din Viena. A fost și a slujit de zeci de ori la Viena. A însoțit pe Patriarhul Teoctist (1986) și de mai multe ori pe Mitropolitul Antonie. El a adus din țară plăcile de marmură și au fost așezate cu numele soldaților români înmormântați la Viena în primul război mondial. A slujit cu bucurie pentru ultima oară la Viena la sfințirea primei biserici românești de către Părintele Patriarh Daniel în 14 iunie 2009.

La slujba de înmormântare a Părintelui Constantin au slujit – în catedrala mitropolitană din Sibiu – sub protia ÎPS Părinte Laurențiu al Ardealului, alți șapte ierarhi, ÎPSS Mitropoliți: Andrei al Clujului și Ioan al Banatului; PSS Episcopi: Sofronie al Oradiei, Nicodim al Severinului, Vincențiu al Sloboziei, Visarion al Tulcii, Ilarion, Sibiu și mai mult de 100 de preoți și diaconi care l-au iubit și prețuit. Au fost transmise mesaje de condoleanțe din partea Părintelui Patriarh Daniel, a altor ierarhi, din partea Universității *Lucian Blaga* din Sibiu și a secretarului general al Consiliului Mondial al Bisericilor, Olav Fykse Tveit, din Geneva.

Dumnezeu să-l odihnească și veșnică să-i fie pomenirea!

ZIUA SFÂNTULUI MARTIN: SĂRBĂTOAREA “LATERNE”-LOR (FELINARELOR)

Și în acest an au venit în biserica noastră Sf. Ap. Andrei copiii din grădinița învecinată, însoțiți de numeroși adulți. Copiii purtau felinare aprinse și cântau într-o procesiune de seară: („Ich geh’ mit meiner Laterne”, „Laterne, Laterne”, „Kommt, wir wollen Laterne laufen”). Cei mari: părinți și bunici s-au bucurat alături de cei mici.

Acest obicei provine din lumea antică, din Imperiul Bizantin, în care creștinii sărbătoreau Ziua Sfântului Martin (11 noiembrie) ca pe ultima mare sărbătoare de dinaintea postului de 40 de zile al Crăciunului.

Sf. Martin (născut în 316, pe vremea primului împărat creștin Constantin cel Mare a fost soldat în armată. În 334, Sf. Martin a fost aproape de orașul francez Amiens și într-o zi rece de iarnă a întâlnit un cerșetor în zdrențe, care tremura de frig. Martin și-a înjumătățit haina lui cu sabia, dând jumătate cerșetorului, să se încălzească. În noaptea următoare, în vis i-a apărut Iisus și un înger cu jumătatea de pelerină donată, iar Martin a înțeles că trebuie să-și părăsească serviciul militar și să fie numai în slujba lui Dumnezeu. Apreciat pentru viața pe care o ducea, Martin a fost ales, în anul 371, Episcop de Tours, în Franța, unde a păstorit 26 de ani.

DOAMNE OCROTEȘTE-I PE ROMÂNI

Cu prilejul Zilei Naționale a României a fost organizat la Viena un concert de suflet și simțire românească, de către Asociația Mihai Eminescu. Prologul concertului l-a reprezentat un minunat cânt la tulnic din inima Munților Apuseni mănuit cu măiestrie de studentul Răzvan ROȘU. În deschiderea concertului au interpretat cântece din folclorul nostru românesc minunații tineri: Andreea CHIRA (nai) și Ruben DORAN (pian).

Consacrata cântăreață Veta BIRIȘ – după o slujire de 50 de ani a cântecului popular românesc – a reușit să miște inimile românilor și prietenilor lor, care au umplut la maxim sala din „Haus der Begegnung” din sectorul 6 al Vienei. Minunata voce a cântăreței Veta Biriș a fost acompaniată, cu o înaltă calitate profesională, de grupul instrumental „Alba Iulia”: prof. Gheorghe ALBU (clarinet), Adrian ALBU (orgă) și Daniel IANCU (vioară).

Alese felicitări inițiatorilor și organizatorilor, D-nei Laura HANT, dar și artiștilor care s-au depășit pe ei înșiși!

Grupul de artiști veniți din țară au vizitat și au colindat și în biserica noastră Sf. Ap. Andrei din Viena.

MAMĂ, SFÂNTĂ ȚARĂ

Ramona ION

La mulți ani frate române!
Azi, oriunde te-ai afla...
Eu îți scriu cu vești de-acasă
Fie viața... bună, rea...

Sper c-ai auzit de toate
Cele care sunt aici
Azi în țara noastră Sfântă
Plină numai ...de bunici.

Sper c-ai auzit de toate
Și de vestea din tribuni
Cum că se va scrie lege...
Să vă-ntoarceți! Ția buni...

Că azi legile și toate
Scriu istorii triste iar...
Pentru viitorul care
Cui... îl oferim în dar?

Eu și noi, rugăm deci cerul
La minunile din Post
Să vă-ntoarceți toți acasă
Și să vă găsiți un rost.

Să vă-ntoarceți și s-aveți
Parte de un trai mai bun...
Azi în țara noastră dragă
Pe pământul ei Srăbun!...

Deci tu mamă, Sfântă Țară!
Hai te rog, deschide poarta
Și primește-ne acasă
Fă-ne blândă, viața, soarta...

Căci, unde-i mai bine, mamă?
Văd iar colțul din năframă
În care-ți ascunzi azi chipul...
Dar noi știm că tu... plângi iară...

Hai te rog zâmbește, vezi?
Suntem TOȚI la Sfânta masă
Noi, în veci aici stăpâni!
Cei plecați se-ntorc acasă...

Chiar cu inima, cu gândul...
Că-n veci Domnul, n-o răbda
Să ne vadă despărțiți
Fiul ei... de maica Sa...

Azi Decembrie cel Sfânt
Cerne peste noi colinde
Cu brăduții de argint
Luminând în crezuri Sfinte.

Înălțând spre cer, vii rugi!
Prinși în hore frați, stăpâni...
Ne îmbrățișăm pământul
Mândri că suntem români!

La mulți ani frate române!
Azi, oriunde tu vei fi...
Ori aici, plângând departe...
Timpul iar ne va uni...

DIN CER SENIN

Din cer senin, un cor divin
Se-aude lin cântând.
Păstori cu har, pe culmi apar,
Albi miei în dar ducând.

O stea din zări, veghind cărări,
Spre depărtări arzând.
Conduce magi, cu daruri dragi,
În albi desagi ducând.

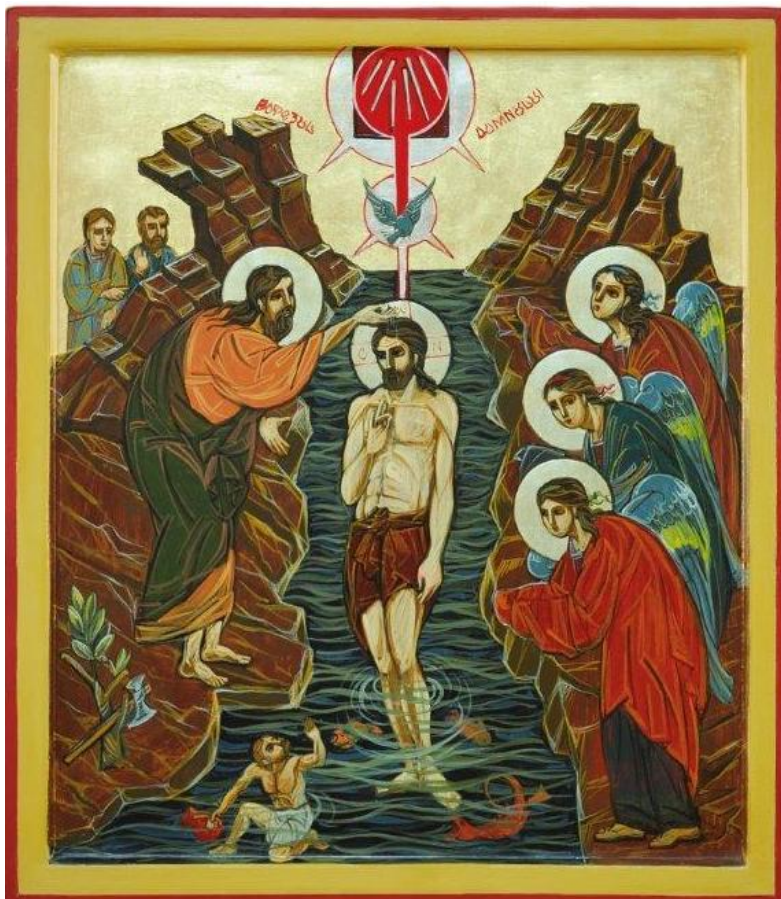
Si-un prunc plăpând, cu chipul blând,
Stă surâzând, tăcând.
Iar Maica Sa Îl legăna
Și toți se bucura.

Și cerul sfânt și-acest pământ
S-a luminat prin Prunc.
Și s-au sfințit și s-au slăvit
Acei ce L-au primit.

Iar noi văzând ne închinăm
Și chipu-I sărutăm.
Cu dor voim de-ai Lui să fim
Și-n veci să Îl slăvim.

Din cer senin, un cor divin
Se-aude lin cântând...

De pe iconostasul Bisericii Sf. Ap. Andrei, Viena, pictor
Mag. Ioan BULIGA

ANUNȚURI:

Duminica și în sărbătorile bisericești: Utrenia și Sf. Liturghie de la 9,30 în Biserici.

Joi 24 dec. ora 18,00 Vecernie și Colinde.

Vineri 25 dec. 2015, CRĂCIUNUL: de ora 9,30 Utrenia și Sf. Liturghie: concert de colinde.

Sâmbătă 26 dec. Soborul Maicii Domnului. La ora 9,30 Acatist și Sf. Liturghie.

Joi 31 dec. ora 23,00 Acatistul Mântuitorului la Capela în Löwelstr. 8/2, 1010.

Vineri 1 ian. 2016, Tăierea Împrejur, Sf. Vasile și **Anul Nou.** La ora 10,00 Sf. Liturghie.

Miercuri 6 ian. BOBOTEAZA: La ora 10,00 Sf. Liturghie și sfințirea apei.

Joi 7 ian. Sf. Ioan Botezătorul. La ora 9,30 Acatistul și Sf. Liturghie.

SFINȚIREA CASELOR CU PRILEJUL BOBOTEZEI 2016:

Sectorul 1, 3, 5	- 2 ian. (P. Dura)
Sectorul 2	- 2 ian. (P. Nutu)
Sectorul 4,	- 5 ian. (P. Dura)
Sectorul 6, 22	- 3 ian. (P. Nutu)
Sectorul 7, 8, 9	- 10 ian. (P. Moga)
Sectorul 10	- 4 și 9 ian. (P. Dura)
Sectorul 11	- 6-7 ian. (P. Dura)
Sectorul 12	- 3 ian. (P. Dura)
Sectorul 13,18,19	- 4 ian. (P. Nutu)
Sectorul 14	- 2 ian. (P. Moga)
Sectorul 15	- 3 ian. (P. Moga)
Sectorul 16	- 4 ian. (P. Moga)
Sectorul 17	- 5-6 ian. (P. Moga)
Sectorul 20, 21	- 6 ian. (P. Nutu)
Sectorul 23	- 9 ian. (P. Moga)
Mödling	- 10 ian. (P. Dura)
Baden	- 7 ian. (P. Nutu)

Vă rugăm să Vă anunțați direct scriind pe un bilet adresa și numărul de telefon, prin SMS sau E-mail la preotul slujitor:

P. DURA, Tel. 0699/17 37 87 74;

E-mail: pr.dura@rumkirche.at

P. NUTU, Tel. 0676/42 32 426;

E-mail: pr.nutu@rumkirche.at

P. MOGA, Tel. 0676/772 81 90;

E-mail: pr.moga@rumkirche.at

Deine Geburt, Christe, unser Gott, ließ der Welt erstrahlen das Licht der Erkenntnis, denn bei ihr wurden die Anbeter der Gestirne von einem Sterne belehrt, Dich anzubeten als die Sonne der Gerechtigkeit und Dich zu erkennen als den Aufgang aus der Höhe. Herr, Ehre sei Dir.

LIMBA ROMÂNĂ pentru elevi: după 17.01.2016 vom relua cursurile la Biserica 11. Simmeringer Hauptstr. 161, Duminica de la ora 11,50 până la 12,35. Cei interesați Vă rog să Vă anunțați: nume, vârstă și un număr de mobil.

RUFE zu CHRISTUS - Chemări la Hristos

Herausgeber: Rumänisch-orthodoxes Pfarramt

Biserici: WIEN 11. Simmeringer Hauptstr. 161;
15. Pouthong. 16

Tel. & Fax: 533.03.29; www.rumkirche.at

Capelă: 1010-WIEN, Löwelstraße 8/2

Pr. Dr. N. DURA, paroh, Tel. 0699/17 37 87 74

Pr. Drd. E. NUȚU, Tel. 0676/42 32 426;

Pr. Dr. I. MOGA, Tel. 0676/772 81 90;

P.b.b. Verlagspostamt 1014 Wien "GZ03Z034851 M"

DUMNEZEU SĂ BINECUVINTEZE CUNUNA ANULUI 2016
cu PACE, SĂNĂTATE și BUCURII SFINTE !